

האיש מקדש פרק שני קידושין

(א) שקלים פ"ו מ"ד.
 (ב) ובמ"ו ט"פ: ונה"ל.
 (ג) מעילה י"ט: (ד) ובמ"ו:
 אמר ר' חנינא אמר
 מר עוקבא אמר היה
 יו"ל: (ה) (אפשר לז"ל
 נר עוקבא): (ו) ובמ"ו:
 דמ"ס: (ז) ובמ"ו:
 (ח) ולקריב: (ט) ובמ"ו:
 אוקימנא: (י) ובמ"ו:
 ואמרו: (יא) ובמ"ו:
 ה"ל"ש יו"ל: (יב) ההקדש:
 (יג) א"מ"ת ובמ"ו: ש"ל.
 נראה לז"ל ש"ל מוקדם
 אלא במס"ד: רש"י ע"ש:
 (יד) (ל"ל לו א"מ: רש"י):
 (טו) ע"ן מ"ח: (טז) ו"ל
 חגיגה י' ע"ג: (יז) ו"ל
 ח"ס: מנחת ק"א ע"ל ד"ה
 א"ע"ג: ומו"ק ב"מ ט"ט
 ע"ל ר"ה וחבירו: ומו"ק
 חגיגה י' ע"ג ד"ה ע"ל.
 (יח) וע"ן ה"ה מה"ש:
 ובמ"ו:

הכי גרסינן תנן הסה בהמה שנמלאת מירושלים למגדל עדר כו'
זכרים עולות. משום דחיישינן שמא מירושלים יצאת ורוב בהמות
 היוצאות ממנה זכרים הם ואיכא לספוקי בכל זכרים שהיא ראויה
 להם הילכך זכר דחזי לעולה מספקא לעולה ולקמן פריך עלה: **נקבות**
זכחי שלמים. דאלו נקבות לעולה ליכא
 לספוקי: **שלמים לא הוו**. בתמיה
 דילמא שלמים היא והיכי מקריב לה
 עולה: **אמר רבי אושעיא כבא לחוב**
בדמיהן עסקינן. כלומר איכי ודאי
 לא קרבה וה"ק א"ס כ"א א"ס זה
 לעשות לה תקנה ונא לקבל על ענמו
 חוב כל ודמיה שהוא בספק ולהוציאה
 לחולין ולקדש את דמיה א"ס זכר
 הוא נחתיב אף בדמי עולה דחיישינן
 שמא עולות הן: **ורבי מאיר היא**
דאמר. בתמיהתין (לעיל דף נ"ג): הקדש
 במוזד מתחלל ויכול זה להוציא לחולין
 מוזד ויחפסו הדמים בקדושתם ועל
 ידי תנאי יצא שני דמים אחד לעולה
 ואחד לשלמים ויאמר א"ס עולה היא
 הכי היא מתחללת על זו והשני היא
 שלמי נדבה וא"ס שלמים היא הכי היא
 מחוללת על של שלמים והשני נקדשת
 עולה: **וקדושה בגוף**. דקדשי מוצח
 מי מתחללת כלא מוס: **אין מועל**
אחר מועל. אין שמי מעילות זו
 אחר זו בקרן אחד של הקדש דכיון
 שמועל זו הראשון יצא לחולין: **אלא**
בהמה. לפי שאין יוצאה לחולין כשהיא
 לקרנן וכן כלי שרת: **היה ר'**
יהודה היא. מדקמני אין מועל אחר
 מועל אלמא מקמא הוא דנפיק
 לחולין אע"ג דשוגג הוא דאי מוזד
 ליכא מעילה והאי סברא לרבי יהודה
 הוא דשמעת ליה דאמר בתמיהתין
 (שם) הקדש בשוגג מתחלל: **הא רבי**
מאיר היא. הך מתניתין דשקלים

דבהמה שנמלאת כרבי מאיר (ט) מוקמינן לה דאמר הקדש מתחלל
 במוזד ואפי' קדושת הגוף נמי מתחלל: ופריכין מדר"י **נשמע לרבי**
מאיר. בחילול מוזד דהא פלוגמיהו לימא אלא במוזד ושוגג אבל
 בקדושת הגוף קדושת דמים אין מחלוקת ביניהם בזה: **הקדש שאין**
מתחלל לר' יהודה בשוגג אין מתחלל במוזד לר' מאיר: **לאו א"ר**
יהודה הקדש בשוגג מחלל. והוא עיקר חילול וקאמר דקדושת
 הגוף לא מתחללן שוגג: **לר' מאיר נמי**. דקאמר עיקר חילול הקדש
 במוזד קדושת גוף לא אמר דמתחלל: ומשני **הסה לא מכיון**
לאפוקינהו לחולין כו'. כלומר חילול דמוזד לר' מאיר עדיפא מחילול
 שוגג לר' יהודה דאלו שוגג לא מכיון לאפוקינהו לחולין וגזירת
 הכתוב הוא מדמחייביה רחמנא קרבן מעילה הילכך קדושת הגוף לא
 מתחלל אבל חילול מוזד לר' מאיר מכיון לאפוקינהו לחולין הילכך
 קדושת הגוף נמי מתחלל: **אימר דשמעת ליה לר' מאיר כו'**. אדרבי
 אושעיא פריך דאוקמא היא דשקלים כר"מ אימר דשמעת ליה לר"מ
 דאמר הקדש במוזד מתחלל בקדשי קדשים כגון קדשי (א) הבית דהיינו
 סתם הקדש והוא הדין לקדשי קדשים דכולהו הוי לגבוה כקדשי צדק
 הבית: **בקדשים קלים מי שמעת ליה**. והיה דבהמה איכא לספוקי
 נמי בקדשים קלים והיכא שמעת ליה לרבי מאיר דמתחללן במוזד:
 תהי

הוא מעל וחבירו לא מעל ופריך (ט) מכדי משקל שקלה מה לי שקלה הוא מה לי שקלה חבירו ומוקי רישא דלא מעל בצבנים מסורות לגזר שאינם
 יוצאים מרשות הקדש וגם הגזר לא נתכוון לגזול אלא ליהנות מהם דכצור שהם שלו וסיפא דקתני הוא מעל מיירי שנתכוון להוציא מרשות
 לרשות כדקתני נחם לחבירו הוא מעל ועוד ראויה מההיא דפרק אלו נערו (וכמויות נד): דקאמר התם הניח להם אביהם פרה שאולה כצבורים
 הם דשל אביהם היא עבחה ואכלוה משלמין דמי בשר צול אבל כצבורים שהיא דפקדון וטבחהו ואכלוה משלמין דמי בשר שלם א"ס
 כן מצינו חילוק בין סבור שהוא שלו לסבור שהוא של אחרים: **קדשים קלים מי שמעת ליה**. א"ס היא של קדשים קלים מה תקנה
 נעשה לה אפילו נתכוון לגזולה לא תנא לחולין כיון דליכא מעילה בהן: דבשלמא קדשי קדשים כגון צדק הבית וטעמא דין הוא
 שיצאו לחולין על ידי מעילה שמועל בהן וא"ס תאמר מאי קשה ליה ולא יוציאה לחולין אלא יצא בהמה אחרת ויאמר א"ס זו עולה
 הכי אני גוזלה וזו תהא עולה תחיה וא"ס היא קדשים קלים כגון שלמים היא עממה תהא שלמים ולא יקריב אלא היא ואחרת
 לעולה נדבה ויש לומר דאי אפשר למיעבד הכי שהרי יש לספק דבהמה זאת הנמלאת משום חששת צבור ומעשר דלא הושוו

אמר רב אושעיא בבא לחוב בדמיהן. פירש בקונטרס איכי
 ודאי לא מקרבה ומיירי כבא להחייב בדמיהם פירוש א"ס
 זה המוצאה קבל עליו לתקן כל הספק שעליה ורואה להוציאה לחולין
 והכי קאמר חיישינן שמא עולות יוציא ב' בהמות או ב' דמים ויאמר
 א"ס זו עולה תהא מחוללת על זו

והאחרת תהא שלמי נדבה וא"ס היתה
 זו שלמים תהא מחוללת על זו
 והאחרת תהא נדבת עולה ורבי מאיר
 היא דאמר הקדש כו' משמע מתוך
 פ"י הקונטרס דלר"ך שחלל הקדושה
 שעל הבהמה הנמלאת על אותה
 שהביא ובדרך חילול דוקא וקסבר
 ר' מאיר דנפדין דממיה וקשה שהרי
 לא מצינו דקסבר רבי מאיר דממיהם
 נפדין יותר משאר תנאים ולא שייך
 זה כלל בפלוגמא דידיה ור' יהודה

לכך פרי' דלעולם קסבר בעלמא
 דתמיהתין אינם נפדין כגון דרך חילול
 והכא מיירי שנתכוון לגזולה ולקנטיה
 מיד המקדש (ולו כותב זה ולשנות זה
 וזכנה"ג שרי ואמר שהוציאה לחולין
 עלה דעתו לחוב דמיהן כדפרישית:
אין מועל אחר מועל. פירש

בקונטרס אין מעילה זו אחר
 זו בקרן אחד של הקדש דכיון שמעל
 זה הראשון יוצא לחולין אלא בהמה
 וכלי שרת בלבד תימנה דמחוספתא
 דמעילה (פ"ג) תניא קדושה של
 הקדש ציבוק זו ונא חבירו וציבוק
 זו כולן מעלו נתנו לחבירו וחבירו
 לחבירו הוא מעל וחבירו מותר לנקע
 זו לכתחילה והשתא היכי דמי אי
 ה"ל קדושה כלי שרת כי נתנו לחבירו
 אמאי לא מעל חבירו הא אמרינן יש
 מועל אחר מועל ככלי שרת וא"ס
 אינה כלי שרת אמאי א"ס כולן מעלו
 הא אין מועל אחר מועל אלא בהמה
 וכלי שרת בלבד ויש לומר דלעולם

מיירי בקדושה שאינה כלי שרת ולא קשה מידי דהא דאמר"ה הכא
 לזין מועל אחר מועל היינו (י) כשהוא סבור שהכלי של חבירו וא'
 הוא מתכוין לגזולה היכא דנתנו לחבירו כיון שליחות יד בצפקדון
 דהיכא דמתכוין להוציאו מרשות לרשות נקרא גזול על כל הפקדון
 אפילו לא הוציאו אלא מקמאן אבל האי דמוספתא דקאמר נא
 חבירו וציבוק זו ונא חבירו וציבוק זו דכולן מעלו מיירי דכל חד וחד
 יסבור שהוא שלו (ואינו מתכוין להוציאו מרשות לרשות אלא ליהנות
 ולהניחו אחר ההנאה ואו כשיהנה לא ימעול אלא כפי טובת הנאה
 יש לו במלאכה ומשום הכי אמרינן שלא יצא לחולין ומעלו כולן
 אבל נתנו לחבירו וחבירו לחבירו לא מעל אלא הראשון שהוציאו
 מרשות לרשות (א) ונהי נמי דסבר שהיא שלו מ"מ מתכוין הוא להוציאו
 מרשותו לרשות חבירו ולפיכך ל"ל בא חבירו ורכב עליו ונא חבירו
 ורכב עליו כולן מעלו ואע"ג שנתכוין לגזול ולהוציאו מרשות לרשות
 דא"ס לא כן מצי' איריא בהמה וכלי שרת אפילו בקדשי צדק הבית
 יש מועל אחר מועל היכא דאינו מתכוין להוציאו מרשות לרשות אלא
 ליהנות ממנו ולהניח כדפרישית אלא לעולם מיירי שמתכוין לגזולה
 ואפי"ה אמרינן דכולן מעלו כדפרישית וראיה חלק בין נהנה מדבר
 שסבור שהוא שלו לדבר שהיה סבור שהוא של אחרים מההיא דאמרינן
 (מעילה דף כ.) גבי נטל אבן או קורה של הקדש לא מעל נתנה לחבירו

הוא מעל וחבירו לא מעל ופריך (ט) מכדי משקל שקלה מה לי שקלה הוא מה לי שקלה חבירו ומוקי רישא דלא מעל בצבנים מסורות לגזר שאינם
 יוצאים מרשות הקדש וגם הגזר לא נתכוון לגזול אלא ליהנות מהם דכצור שהם שלו וסיפא דקתני הוא מעל מיירי שנתכוון להוציא מרשות
 לרשות כדקתני נחם לחבירו הוא מעל ועוד ראויה מההיא דפרק אלו נערו (וכמויות נד): דקאמר התם הניח להם אביהם פרה שאולה כצבורים
 הם דשל אביהם היא עבחה ואכלוה משלמין דמי בשר צול אבל כצבורים שהיא דפקדון וטבחהו ואכלוה משלמין דמי בשר שלם א"ס
 כן מצינו חילוק בין סבור שהוא שלו לסבור שהוא של אחרים: **קדשים קלים מי שמעת ליה**. א"ס היא של קדשים קלים מה תקנה
 נעשה לה אפילו נתכוון לגזולה לא תנא לחולין כיון דליכא מעילה בהן: דבשלמא קדשי קדשים כגון צדק הבית וטעמא דין הוא
 שיצאו לחולין על ידי מעילה שמועל בהן וא"ס תאמר מאי קשה ליה ולא יוציאה לחולין אלא יצא בהמה אחרת ויאמר א"ס זו עולה
 הכי אני גוזלה וזו תהא עולה תחיה וא"ס היא קדשים קלים כגון שלמים היא עממה תהא שלמים ולא יקריב אלא היא ואחרת
 לעולה נדבה ויש לומר דאי אפשר למיעבד הכי שהרי יש לספק דבהמה זאת הנמלאת משום חששת צבור ומעשר דלא הושוו

קמ"ב א מ"י פ"ו מהל'
 פסולי המוקדשין
 ה"ל"ש יו"ל מהל' שקלים
 הלכה ג'
 קמ"ב ב מ"י פ"ו מהל'
 מעילה ה"ד:

הגהות הב"ח
 (א) רש"י ד"ה אימר וכו'
 כגון קדשי צדק הבית:
 (ב) ח"ס ד"ה אין וכו'
 דאמרינן כהא לזין מועל
 אחר מועל היינו היכא
 דנתנו לחבירו אי נמי
 כשהוא סבור שהכלי וכו'
 לגזולה כיון שליחות
 פ"ל ט:

מוסף תוספות
 א. אלא כבא לגזול
 ולהוציא מרשות הקדש
 כדי לתור ולהחייב בכל
 מה שאפשר לספק שבזול
 מן ההקדש והשתא הוי
 כפי פלוגתא דר"מ ור"י
 ובענין מועל אחר מועל
 שנתכוון לגזול מן ההקדש
 ולהוציאו מרשותו לגזר.
 (ב) ור"י מהרש"א.
 ב. דאלו קדשים קלים
 רובו להדיח ולא שייכא
 בהו מעילה והשתא קס"ד
 דכיון שיש לו חלק
 בקדשים קלים כשמתכוין
 לגזול לא חשיב כמוצאו
 מרשות הקדש ומוליכו
 לרשות בעלים. ר"ש ב"א.
 ועי' שני"ל.

א. אלא כבא לגזול
 ולהוציא מרשות הקדש
 כדי לתור ולהחייב בכל
 מה שאפשר לספק שבזול
 מן ההקדש והשתא הוי
 כפי פלוגתא דר"מ ור"י
 ובענין מועל אחר מועל
 שנתכוון לגזול מן ההקדש
 ולהוציאו מרשותו לגזר.
 (ב) ור"י מהרש"א.
 ב. דאלו קדשים קלים
 רובו להדיח ולא שייכא
 בהו מעילה והשתא קס"ד
 דכיון שיש לו חלק
 בקדשים קלים כשמתכוין
 לגזול לא חשיב כמוצאו
 מרשות הקדש ומוליכו
 לרשות בעלים. ר"ש ב"א.
 ועי' שני"ל.

האיש מקדש פרק שני קידושין

קס אבגד הוזהח טו
פיו מהל' פסול
המקדש הלי"ח:
קסא י מ"י פ"ו מהל'
מעשר עט ה"טו"ו:

מוסף רש"י

תהי בה. לטון מריח כמו
זת מיהל דמס' ע"י (כ"ו):
לומר מעין ומחשך לעת
טעמו של דבר (וערוכו ט"ו).

מוסף תוספות

א. שלא במונו הקרב
שלמים. תוס' הרא"ש.
ב. כדאיא בפסוק פ'
האשה גבי שבת רבו.
מה אמר לו (דף פ"ט).
ש. ג. דהיה פסיקא
ומשך תקוני גבא וכו'.
שמעון דאית ליה כפי
המעיבות (ובחיי עה).
ירמב"א. ד. כדאיא
בבבאי בשלחי כל התיר
(דף ע"א). תוס' הרא"ש:
והיה צריך לדחוק לאוקמי
כמ"ד לספקין דפלוגתא
דחזקיה ה"א. תוס' רשב"י.
ה. דכיון דלא נאבד
שלמים. הא אקובה
דמתי בתמימים עסקין.
ירמב"א. ו. ואח"כ הריא
חזי להקריב. ריטב"א.
ז. ומפרש בירושלמי
דבוכים וכו'. תוס'
הרא"ש. ותי' מהרש"א
(סבוכה). ח. והך ברייתא
דבכא ע"כ רבנן היא. תוס'
הרא"ש. ט. בפלוגתיהו
דרי"מ רבנן. תוס' הרא"ש.

א) תוספתא הלה פ"ק
ה"ח מנחות מת. שנת ד.
ו"ע י"ב בערוכין לב: אמר
יחא ליה להבד ליעבד
איכסא וכו' ולא ליעבד
עם הארץ איכסא רבה.
ב) אמר מר יחא כמ"י
דפסוק. ולי' ב"ב"ל וכן
בהמ"ק. ג. [במ"י: והא'
אשתמח]. ד. [ע' חוס'
ובחיי עה: ד"ה איכא בן
שנה]. ה. [תוספתא דמעשר
ע"י פ"ח הע"י [ע"ש].
ו. [ויקרא כו. חו.]. ז. [שם
ה. כה.]. ח. [שם שם
טו.]. ט. [שם יט. כ"א].
י. [מ"י: בנמצד. י. יט.
מנורע: ב"קפ"ר י. יב].
יא. [בבב"א: לא ע"א].
יב. [בבב"א: וכל כגב בן
שנה הוא]. יג. [בבב"א:
ומלאה]. יד. [ע"י אמורה
י. י.]. יו. [בבב"א:
בהמה]. יז. [אח"כ ה'
ע"א]. יח. [שם טו. ע"ב].
יט. [בבב"א: יולג]. כ. [שם
נה ע"א]. כא. [שם]. כב.
ע"י חוס'. כג. [ע"י חוס'
נה ע: ד"ה ופמיח].
כד. [ע"י צ"ח ו ע"א].
כה. וע"י חוס' גיטין כה ע"ב
ד"ה והא' וחס' וחס' ע"י:
ד"ה והא' (ב). [מנחות ז'
ע"א]. ז. [ע"י הע"י חוס'
מנחות ז': ד"ה דמיימו וכו'
וחס' חולין כ: ד"ה דאמר
ומלא ליעבד]. ד. והנה
ע"פ פסחים ע"י ע"א. וע"י
מנחה כה. ה. [ב"ק
ק"י ע"א]. ו. [שם ד"ה
דבין]. ז. [שם ד"ה שאל].
ח. [כ"ה בירושלמי מע"ש
פ"א ה"ב. ט. [מד"ל
דרכין מחלין ואין מחלין.
כ"ט. וע"י ע"מ"י].

הגהות הב"ח

א) נ"ב למאי הילמח. י"ב
ע"י ב"ב"א דף ט ע"א
ז"ט:

הגהות מהר"ב

רנשבורג

א) נ"ב ואלא במונו שלמים
הוא. י"ב ע"י חזו"ט
הרשב"א והרשב"א:

היה זה ר' יוחנן. בזה דרבי אשע"א: וכי אומרים לו לאדם
כו'. דכל בהמות מצוה אסור לחללה תמימה שנאמר (א) אם צבהמה
העמאה ופדה בעררך ואמר מר (מנחות דף קא). צבעלי מומין שנפדו
הכתוב מדבר יכול יפדו על מוס עובר כו' וזה שצ"ל למלך ולחוב
צדמיה נאמר לו עמוד וחטא לחללה
מוזד צביל שזכה לתקן הקרבתה
של בהמה זו: אלא אמר רבי יוחנן.
הא דקמני זכרים עולות לא היא ולא
דמיה קריבין צעודה תמימה אלא
ממתין לה עד שמוס מוס קצוע
ויהא מותר לחללה ומייתי שמי בהמות
חדא לעולה וחדא לשלמים ומתנה
אם זו עולה תהא זו עולה תחמיה
וחזירתה שלמי נדבה ואם זו שלמים
תהא זו שלמים תחמיה וחזירתה
עולת נדבה: דמיימי נמי הורה.
ומתנה: ודילמא אשם הוא. וליכא
למיימר דמיימי נמי אשם דאין אשם
בא נדבה: ומשני אשם בן שני אשם.
דאשם גזילות (א) ומעילות (א) ופסחה
חרופה (א) כתיב בהן איל והאי מתני'
דאשמה בן שנה וליכא לפוקי באשם:
ודילמא אשם נזיר או אשם מזורע.
דכתיב בהו ככ"ש: במונו. כל זמן
שהוא ראוי לפסח: שלא במונו.
עבר זמנו: שלמים הוא. והא מיימי
שלמים: למאי הלכסא. מירוצא הוא
כלומר למאי הילכתא חמיה לספוקיניהו
צבכור ומעשר למיכליניהו צמונו
שספק צבכור וספק מעשר נאכלין
צמונו לצעלים שהרי אין להם פדיון
והני נמי לכשנפדו נאכלין צמונו

ואוכלן צמורת צבכור ומעשר שאין
צליטרא: חטאת בה שנה. היא דכתיב (ויקרא ה) נקבה מן
האף כשנה וכל וכלשנה (בן שנה) [צת שנתה] היא: ואישתכח בה שמי
שנים. ובהמה דמתמתין צבת שמי שנים עסקין: עו בה שנה
לחטאת. לישנא דקרא (במדבר טו) לסימנא צעלמא נקט כלומר אם צת
שנתה היא מקריבה חטאת: חטאת סלקא דעסק. דילמא לאו חטאת
היא והיכי קריבה (א) ומנאי נמי ליכא דחטאת לא קרבה נדבה:
כחטאת כונסה לכיפה והיא חטא מאיליה. כדון חטאת שאינה
ראיה ליקרב כגון חמש חטאות דאזלי למיתה (תמורה דף טו.). לכיפה.
לאו דוקא או שמה כיפה היתה מתוקנת לכן: והיא חטא. שאין נותנין
לה מונו: אין לוקחין (א) בהמות צמעות מעשר שני. חזן לירושלים
דכתיב (דברים יד) ולרת הכסף צידך ועוד שמה תכחיש צמורת הדך:
צאנג

צעלי צבחר (ולמיתה) [ולרעהיה] אלא והשתא יחא דלא מני להקשות מידי אכל צעולה ליכא למיחש להא אם יביא עולה אחרת שהרי
עולה בא נדבה: ש"א במונו הוי שלמים. וא"ת כיון דמזוהר והירי בפסח אין יבא לידי פסח שלא צמונו וי"ל דלפעמים הפסח
חולה ומפריש אחרי או שמה מיירי בפסח שנטמאו צעליו אי נמי כגון שהפריש שני פסחים לאחריית שעכשו לא נקרב אלא אחד מהן
ונשאר אחר זמנו: אשתכח בת שנתה פאי. אכל לעיל גבי אשם לא מני למיבצי אשתכח צת שמי שנים מאי לפי שנוכל לומר שיהיה
תקנה צרעיה דכל שצחטאת מתה באשם רועה (א) ואם כן תרעה עד שתסתאב והדמים יהיו לקיץ המוצא אכל צחטאת אין צה תקנה כלל
ומשום הכי צעי גמרא ומאי תקנתיה וא"ת לעיל דקאמר זכרים עולות ליחוש דילמא שיערי רגלים וראשי חדשים שהם חטאות צבכור והם
זכרים וא"כ אמאי לא צעי גמרא לעיל כי הכא דילמא חטאות צ"ל דלהא ליכא למיחש דהא לב צ"ד מתנה עליהם שאם נאצדו יהיו חולין:
אין לוקחין בהמה במעשר שני. פירש בקונטרס חזן לירושלים משום דכתיב (דברים יד) ולרת הכסף צידך דהתורה הקפידה צכסף צורה ועוד
שמה תכחיש צמורת הדך ולא נהירא דהא דצעינן כסף צורה היינו דוקא דרך חילול כגון לקנות דבר שאינו אוכל שאז צריך לחזור ולמכור
אכל צמחק להולין צמה ולאכלה בירושלים שרי ולא צעינא כסף צורה והכי נמי אמר בהגוזל קמא (ב"ק דף טו: א) מי שיש לו מעות צבבל
שאינם יואין בירושלים וצין צמה צבבל וממני לה בירושלים אלמא לא צעינן כסף צורה מיהו ללישנא דשמה תכחיש לא קשה כולי
הא דליכא למיימר דיותר טוב לקנות צמה ולהעלותה לירושלים וא"ע שמתכחשת מטורח הדרך מלהביא המעות של צבל שאינם יואאים
בירושלים אכל ללישנא דכסף צורה קשה טובא כדפרישית לכן נראה לר"י לפרש דהיינו טעמא דאין לוקחין בהמות כו' גזירה שמה יגדל עדרים
עדרים והכי נמי אמרין צפרק לולב הגזול (סוכה דף מ: א) דקאמר התם מעות מעשר שני מתחליין על צמה חיה ועוף צין חיים צין
שחוטים צברי ר' מאיר ותכמים אומרים על שחוטים מתחליין על חייין אין מתחליין ומסיק מחלוקת צוכרים אכל צמחוקת דברי הכל אין
מתחליין על חייין שמה יגדל מהם עדרים וצוכרים פליגי אי גזרינן זכרים אטו נקבות אי לא (א) דרבי מאיר לא גזר ורבנן גזרי והכא דקאמר
אין לוקחין גזירה זכרים אטו נקבות (א) ואם תאמר כיון דטעמא הוי משום גזירה אמאי קאמר התם לטון מתחליין דמשמע אפילו דיעבד לא
מהני והא אמר בכל דוכתי דכל דבר שהוא דרבנן צדיעבד מהני ואם כן מחליין מיבצי ליה דכוותיה אמרין צפרק הובז (ב"מ דף מה:)
דקאמר התם אלא מאי דרבנן (א) אין מתחליין אין מחליין מיבצי ליה ויש לומר כיון דצבהיה דלולב הגזול יש תקנה לעשות לומר יחזרו
דמים למקומן דקאמר הכא משום הכי קאמר דאפילו דיעבד לא מהני דאי אמרין מהני קך לי דיעבד כמו שהיה עושה אותו צחחלה:
ואם

